

De Laatste boot.....

Wanneer een nieuwe bewoner bij het Hospice wordt aangemeld, weten we vaak alleen de leeftijd en de gesteldheid van de meneer of mevrouw.

Dit verhaal gaat over een meneer van 87 jaar die begin januari bij ons is komen wonen en nog "best pittig" was.

Regelmatig zat hij in de huiskamer en vertelde daar zijn verhalen aan wie het maar wilde horen. Bij de wisseling van vrijwilligers begon hij steeds weer opnieuw en aangezien ik als coördinator zeker bij drie wisseling van diensten aanwezig ben, heb ik de verhalen meerdere malen mogen horen, maar eerlijk gezegd het verveelde nooit!

Meneer verstond de kunst van het vertellen, levendig en trots, over zijn werk en zijn leven!

Hij voelde zich op een gegeven moment echt thuis en vond alle aandacht en zorg best fijn. Regelmatig bezigde hij de uitspraken als "ik ga hier niet meer weg" en "jullie moeten mij niet zo verwennen", maar ook "jullie zijn allemaal engelen, alleen de vleugels ontbreken".

In februari hoopte meneer zijn 88ste verjaardag mee te maken en dat lukte.

Samen met zijn familie heeft hij deze mijlpaal mogen vieren in het Hospice en hij genoot!

Zijn passie was om met zijn handen van niets iets moois te maken, het liefst met hout. Zo heeft hij diverse boten kunnen bouwen en verbouwen.

Heel speciaal werd zijn laatste boot, om op eigen wijze per "boot uit te varen". Een bouwproject waar hij met veel bezieling aan heeft gewerkt; een kist in de vorm van een boot.

Medio maart kwam meneer te overlijden en begon zijn laatste reis in de laatste boot, zijn zelfgemaakte boot..

Dank lieve meneer voor uw verhalen..ze zullen niet vergeten raken..

De coördinatoren